

Duh Assisija – spodbuda

Pred tremi leti sem obiskal Finsko, kjer sem se udeležil ekumenskega srečanja z luteransko skupnostjo ob 500. obletnici začetka reformacije. V Raumi, tem prelepem obmorskem mestecu na jugozahodu države, so Frančiškovi manjši bratje sredi 15. stoletja zgradili cerkev, ki je ob prehodu prebivalstva v protestantizem prešla pod novo »upravo«. Takoj ob prihodu sem bil zato nemalo presenečen, ko sem pred to cerkvijo zagledal velik kip sv. Frančiška ter napis *pax et bonum*. Tudi v osebnih srečanjih z domačini sem globoko začutil njihovo bližino do asiškega ubožca. Frančišek torej ne nagovarja samo Frančiškovih redovnikov in redovnic, ki se navdihujejo ob njegovi karizmi. Ne nagovarja samo katoličanov, temveč tudi luterane in pripadnike drugih krščanskih Cerkva oz. cerkvenih skupnosti, pripadnike drugih religij ter tudi neverne.

Ta njegova edinstvenost je vsekakor obilno prispevala k odločitvi papeža Janeza Pavla II., da je 27. oktobra 1986 v Frančiškovo mesto Assisi povabil predstavnike glavnih svetovnih verstev, da bi – vsak v skladu z lastno tradicijo – molili za mir v svetu. Podobna pobuda, ki je takrat predstavljala absolutno novost v Cerkvi in ki je kmalu dobila ime *Duh Assisija*, se je v umbrijskem srednjeveškem mestu ponovila ob kasnejših kritičnih trenutkih in obletnicah: leta 1993 (vojna v Bosni in Hercegovini), leta 2002 (po terorističnem napadu na ZDA), leta 2011 ob 25. ter leta 2016 ob 30. obletnici prvega srečanja.

Tudi sedaj se nahajamo na neki zgodovinski prelomnici. V sedanji težki preizkušnji, v kateri smo se znašli zaradi pandemije koronavirusne bolezni, je navzočega veliko vznemirjenja in negotovosti. Po eni strani nas mnogi strašijo s pravicato katastrofo, po drugi strani pa razni vplivneži podcenjujejo domet covida-19 in pozivajo k uporabi proti državnim ukrepom. To še bolj deli že tako razdeljeno družbo. Papež Frančišek je 3. oktobra 2020 na grobu sv. Frančiška v Assisiju podpisal zadnjo okrožnico z naslovom *Vsi bratje*, ki govori o bratstvu in družbenem prijateljstvu. V njej se dotika tudi aktualnih razmer: »V tem kriznem času se čut pripadnosti isti človeški družini zelo maje, medtem ko se sanje o skupni graditvi pravičnosti in miru zdijo le utopija iz nekaterih drugih časov« (št. 30).

Papežu Frančišku je posebej blizu asiški ubožec, po katerem je tudi izbral ime ob začetku svojega pontifikata. Tudi omenjena okrožnica se navdihuje pri sv. Frančišku, kot prizna sam papež v uvodu (št. 4). Kaj ga tako pritegne pri svetniku? Verjetno naslednje dejstvo: v najtežjih časih, ko so se zaradi krvavih vojn med bogatimi družinami gradili stražni stolpi in obzidja ter se z eksplozivno rastjo bohotala obrobja revnih, je sv. Frančišek sprejel vase resničen mir, se odpovedal vsaki želji nadvlade nad drugimi, se ponižal in se zbližal z izključenimi ter želel z vsemi živeti v harmoniji (št. 4).

V največji krizi sv. Frančišek preseneti! Ne pusti se zmesti in ne prepusti se toku godrnjanja, prepira, maščevanja in obračunavanja, kar bi bilo v tistem trenutku morda najbolj »naravno«. Prepusti se voditi Tistemu, ki ga je vsak dan bolj pridruževal sebi. Frančiškov pozdrav »*Gospod naj ti podari svoj mir*« se ne rodi v neki idilični zamaknjenosti ali odmaknjenosti, temveč je sad njegove tesne povezanosti z nebeškim Očetom in lastnega spreobrnjenja. Prvi Frančiškov življenjepisec Tomaž Čelanski na zelo slikovit način opisuje, v čem je bistvo njegovega spreobrnjenja: gre za pot od češčenja samega sebe do točke, ko je postal zelo zaposlen z Jezusom. Biti zelo zaposlen z Jezusom..., in to do te mere, da se Frančišek v molitvi ni več spraševal, kaj mora Bog storiti zanj, temveč ravno obratno: »*Gospod, kaj Ti želiš, da jaz storim?*« Trenutna zgodovinska situacija tudi nas kliče po spreobrnjenju. Ne izgublajmo časa z vprašanji in tuhtanji o tem, zakaj se je zgodila korona, temveč se z otroškim zaupanjem obrnimo na Gospoda v molitvi: »*Gospod, kaj želiš, da storim?*« Ob pozornem poslušanju bomo gotovo slišali konkreten predlog.

Dragi bratje in sestre! Naj bo ta trenutek priložnost za obnovitev zaveze z Gospodom. Naj bo trenutna pandemija priložnost, da po Marijinem in Frančiškovem vzoru bolj verjamemo Gospodu in njegovim načrtom kot pa sebi in lastni modrosti. Morda nas je korona streznila, da se zavemo svoje omejenosti in majhnosti. Od te točke naprej sta možna le dva izhoda: obup ali spreobrnjenje. Izberimo drugo varianto, saj bomo le tako prinašalci pravega miru. Janez Pavel II. je namreč na prvem srečanju leta 1986 dejal, da mir ni zgolj sad pogajanj, političnih kompromisov ali ekonomskih barantanj, ampak je predvsem sad molitve in spreobrnjenja.

p. Igor Salmič OFMConv, predsednik FK